

|                            |                                |
|----------------------------|--------------------------------|
| Súd:                       | Najvyšší súd SR                |
| Spisová značka:            | 8Cdo/43/2024                   |
| Identifikačné číslo spisu: | 3723200117                     |
| Dátum vydania rozhodnutia: | 08.09.2025                     |
| Meno a priezvisko:         | JUDr. Ivan Rumana              |
| Funkcia:                   | sudca                          |
| ECLI:                      | ECLI:SK:NSSR:2025:3723200117.1 |

## UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu: EOS KSI Slovensko, s.r.o., Bratislava, Prievozská 2, IČO: 35 724 803, zastúpeného advokátskou kanceláriou Remedium Legal, s.r.o., Bratislava, Prievozská 2, proti žalovanému: N. L., narodený XX. K. XXXX, D.L. - N. XXX, o zaplatenie 456,34 eur s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Trenčín pod sp. zn. PB-13Csp/1/2023, v konaní o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne, z 26. septembra 2023, č.k. 6CoCsp/28/2023-113, takto

### rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalovanému náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

### Odôvodnenie

1. Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Trenčíne (ďalej len „odvolací súd“) potvrdil rozsudok Okresného súdu Trenčín z 27. júna 2023, č. k. PB-13Csp/1/2023-88 (ďalej len „súd prvej inštancie“), ktorým zamietol žalobu žalobcu o zaplatenie 456,34 eur s úrokom z omeškania vo výške 8 % ročne zo sumy 456,34 eur od 04.03.2022 do zaplatenia a súčasne priznal žalovanému proti žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%. Odvolací súd rozhodol, že žalovaný nemá nárok na náhradu trov odvolacieho konania. Žalobca tvrdil, že na základe Rámcovej zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 13.11.2020 medzi postupcom VÚB, a.s. a žalobcom a na základe Žiadosti o postúpenie a prevod zo dňa 03.03.2022 postúpil postupca na žalobcu pohľadávku voči žalovanému. Žalovaná bola v čase postúpenia pohľadávky napriek písomnej výzve postupcu v nepretržitom omeškaní so splnením čo i len časti svojho peňažného záväzku voči postupcovi po dobu dlhšiu ako 90 kalendárnych dní.

2. Z vykonaného dokazovania mal súd prvej inštancie za preukázané, že v predmetnej právnej veci dňa 30. augusta 2005 uzavreli spoločnosť VÚB, a. s. ako veriteľ a žalovaný ako dlžník Zmluvu o bežnom účte a poskytovaní produktov a služieb flexiúčtu č. 1923325254, ktorou vznikol medzi zmluvnými stranami právny vzťah zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere uzatvorenej podľa ustanovenia § 497 a nasl. Obchodného zákonníka v spojení s § 2 písm. b) zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v znení neskorších predpisov. Súd prvej inštancie dospel k záveru, že v predmetnej veci ide o

spotrebiteľskú zmluvu, na ktorú je potrebné aplikovať i ustanovenia § 52 a nasl. OZ. V prvom rade skúmal, či je žalobca v spore aktívne vecne legitimovaný, a to aj bez námietky strany sporu. Ustanovenie § 92 ods. 8 zákona o bankách definuje podmienky, za akých možno, resp. nemožno postúpiť pohľadávku patriacu banke buď inej banke alebo aj subjektu, ktorý nie je bankou (žalobca). Podľa súdu, z listín (upomienka zo dňa 18. februára 2020 a výzva na zaplatenie zo dňa 19. marca 2020) zasielaných žalovanému v súvislosti s výpoveďou Zmluvy a predčasnej splatnosti úveru v roku 2020 nevyplyval úmysel banky, že by táto listina mala byť zasielaná žalovanému práve aj v súvislosti so zamýšľaným budúcim postúpením pohľadávky, keď obsah týchto listín tomu ani náznakom nenasvedčuje. Účelom vyhotovenia týchto listín - výziev bolo jedine dodržanie postupu stanoveného § 53 ods. 9 OZ pre to, aby sa pohľadávka mohla účinne stať splatnou ešte pred uplynutím dojednanej konečnej splatnosti. Vo výzvach zasielaných v súvislosti s vyhlasovaním predčasnej splatnosti sa vôbec neodkazuje na postup podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách. Spotrebiteľ musí byť upozornený nielen na omeškanie, ale aj na jeho následok, a síce na vôľu banky postúpiť pohľadávku a na možnosť zvrátiť postúpenie (k tomu v skutkovo obdobnej veci súd poukázal napr. na rozsudok KS TN sp. zn. 27CoCsp/15/2022 zo dňa 28.06.2022). Výzva v zmysle ustanovenia § 92 ods. 8 zákona o bankách musí byť totiž kvalifikovaná. Zákon síce nestanovuje žiadne osobitné obsahové náležitosti na túto výzvu, avšak z obsahu a zmyslu tohto ustanovenia nepochybne vyplýva, že nestačí akákoľvek výzva banky na zaplatenie, ale touto výzvou musí banka jednak vyzvať dlžníka na zaplatenie dlžnej sumy s uvedením lehoty 90 dní a upozorniť ho, že po márnom uplynutí tejto lehoty bude banka oprávnená postúpiť pohľadávku na iný, hoc aj nebankový subjekt bez súhlasu dlžníka. Písomnosti vyhotovované veriteľom a doručované dlžníkom podľa § 53 ods. 9 OZ (teda v súvislosti s ich omeškaním a s vyhlasovaním mimoriadnej splatnosti úveru) a písomnosti vyhotovované veriteľom a doručované dlžníkom podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách (teda v súvislosti s osobitnými podmienkami postupovania pohľadávok) sa navzájom nenahrádzajú, ani nekonzumujú, keď účel každej z nich a aj z toho plynúci obsah každej z nich je odlišný. V tejto súvislosti súd poukázal napr. na záver prijatý v rozsudku KS ZA sp. zn. 11CoCsp/21/2020 zo dňa 29.07.2020 a rozsudku KS TN č. k. 27CoCsp/3/2023 zo dňa 31.01.2023, ktoré rovnako konštatovali, že tieto výzvy nemožno zamieňať ani stotožňovať. Doručovanie kvalifikovanej výzvy s vyššie uvedeným obsahom v zmysle § 92 ods. 8 zákona o bankách žalovanému pred postúpením pohľadávky na žalobcu v konaní preukázané nebolo. Absencia doručovania výzvy na úhradu dlžníkovi preto spôsobila nenaplnenie podmienok pre platné postúpenie pohľadávky podľa kogentného ustanovenia § 92 ods. 8 zákona o bankách. V predmetnom spore tak podľa názoru súdu nebola splnená zákonná podmienka na platnosť zmluvy o postúpení pohľadávky, ktorá sa vyžaduje v § 92 ods. 8 zákona o bankách, a preto je nutné konštatovať, že na žalobcu nebola pohľadávka, ktorej zaplatenia sa žalobou domáha, riadne postúpená. Pretože žalobca sa platne nestal veriteľom postúpenej pohľadávky, súd je nútený konštatovať, že nie je vo veci aktívne vecne legitimovaný. Z tohto dôvodu tak súd žalobu v celom rozsahu zamietol.

3. Keďže žalovaný mal vo veci plný úspech, súd mu v zmysle § 255 ods. 1 Civilného sporového poriadku v spojení s § 262 ods. 1 Civilného sporového poriadku priznal nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu, t. j. 100%, na ktorú náhradu súd zaviazal žalobcu, a o ktorej výške trov rozhodne súd po právoplatnosti rozsudku samostatným uznesením.

4. Podľa odvolacieho súdu postúpenie pohľadávky bankou bez splnenia podmienok uvedených v ustanovení § 92 ods. 8 zákona o bankách je potrebné považovať za konanie v rozpore so zákonom a takýto úkon je absolútne neplatný podľa § 39 OZ, pričom na absolútnu neplatnosť právneho úkonu má súd povinnosť prihliadať ex offio. V danom prípade, keďže právnym predchodcom žalobcu bola banka, bolo správne, že súd prvej inštancie zisťoval, či boli pri postúpení pohľadávky na žalobcu dodržané podmienky ustanovené zákonom o bankách, teda, či postúpenie pohľadávky bolo platné. Pri postúpení pohľadávky banky na tretiu osobu musia byť splnené podmienky, ktorými sú preukázateľné zaslanie písomnej výzvy banky dlžníkovi a dlžníkovo nepretržité omeškanie dlhšie ako 90 dní.

5. Preskúmaním veci odvolací súd zistil, že v konaní nebolo preukázané, že právny predchodca žalobcu vyššie uvedené podmienky postúpenia pohľadávky podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách splnil. Vo

vzťahu k splneniu podmienky, a to zaslanie výzvy podľa uvedeného ustanovenia uviedol, že posúdenie náležitosti takejto výzvy bolo v rozhodnutiach tohto odvolacieho senátu s obdobným skutkovým základom vykladané tak, ako uvádzal aj súd prvej inštancie v tejto veci. Pripomenul, že v rozhodnutiach ako napr. 6CoCsp/16/2022 zo dňa 17.05.2022, či v rozhodnutí 6CoCsp/13/2023 zo dňa 25.07.2023 odvolací súd zastával názor, že pokiaľ ide o obsahové náležitosti výzvy podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách, v takejto výzve musí byť dlžník upozornený nielen na omeškanie, ale aj na jeho následok, na vôľu banky postúpiť pohľadávku a na možnosť zvrátiť postúpenie, a teda, že za takúto výzvu nemožno považovať výzvy, ktorými preukazoval žalobca svoju aktívnu vecnú legitimáciu v týchto konaniach, keďže tieto mali iný účel (napr. výzva - oznámenie o zosplatnení, pokus o zmier a pod.), navyše aj pokiaľ išlo o výzvy, ktoré zasielal veriteľ dlžníkovi pred samotnou splatnosťou pohľadávky, keďže podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách a konštantnej judikatúry súdov, predmetom postúpenia môže byť len pohľadávka, alebo jej časť, ktorá je splatná, ani tieto nespĺňali podmienky podľa zákona o bankách.

6. K náležitostiam výzvy podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“), sp. zn. 9Cdo/165/2022 zo dňa 27.09.2023 v ktorom je uvedené, že „zákon (o bankách - pozn. odvolacieho súdu) pre výzvu v zmysle cit. ustanovenia nestanovuje žiadne osobitné obsahové náležitosti. Z citovaného znenia sporného ustanovenia výslovne vyplýva len to, že banka môže postúpiť svoju pohľadávku, ak je napriek písomnej výzve banky jej klient/dlžník nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní so splnením čo i len časti svojho peňažného záväzku voči banke. Z predmetného ustanovenia však pri použití žiadnej z výkladových metód nevyplýva povinnosť banky osobitne oznámiť klientovi možnosť postúpenia čo i len časti pohľadávky banky na tretiu (nebankovú) osobu. Banka nie je povinná osobitne upozorňovať resp. informovať klienta/dlžníka na skutočnosť, že po márnom uplynutí lehoty na zaplatenie dlhu bude oprávnená postúpiť pohľadávku na inú osobu. Ak banka klienta/dlžníka písomne vyzve na úhradu presne špecifikovanej konkrétnej sumy pohľadávky, možno takúto písomnosť považovať za výzvu pred postúpením, od ktorej doručenia musí uplynúť aspoň 90 dní a následne možno pohľadávku postúpiť, pretože dlžník bol upozornený na omeškanie s úhradou jeho peňažného záväzku. Rovnako v ňom bolo uvedené, že z výzvy na zaplatenie nemusí výslovne vyplývať, že ak dlžník sumu neuhradí, veriteľ pristúpi k postúpeniu pohľadávky, musí z nej však byť bez akýchkoľvek pochybností zrejmá konkrétna špecifikácia pohľadávky, ktorú má dlžník uhradiť.

7. Podľa názoru odvolacieho súdu žalobca nepreukázal doručenie žiadnej inej výzvy, ktorá by spĺňala vyššie uvedené náležitosti podľa zákona o bankách. Listina označená ako „Pokus o zmier“ síce tiež obsahovala výzvu na zaplatenie konkrétne špecifikovanej pohľadávky, no ani tu žalobca riadne nepreukázal, že takúto výzvu žalovanému zaslal (č. l. 18) a navyše, táto nemôže byť výzvou podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách, keďže túto nezasielala banka, ale žalobca, a to až potom, čo bola na neho jeho právnym predchodcom postúpená pohľadávka. Rovnako tak listina označená ako „Upomienka“ zo dňa 18. februára 2020 (č. l. 53), keďže žalobca ani tu nepreukázal, že by takáto listina bola žalovanému zasielaná. Podľa odvolacieho súdu bolo v možnostiach žalobcu, aby preukázal riadne a bez pochybností, že výzvu žalovanému doručoval, a to predložením riadneho poštového podacieho hárku, resp. elektronického poštového podacieho hárku, prípadne i ePotvrdenky. Najvyšší súd totiž vo svojej rozhodovacej praxi akcentuje, že „v prípade sporu o doručení písomnosti bude dôkazné bremeno o doručení zaťažovať odosielateľa. Je preto vhodné, aby odosielateľ vhodným spôsobom doručenie zásielky adresátovi zdokumentoval, resp. ju vedel relevantne preukázať“ (R 4/2021- sp. zn. 9Cdo/295/2021). Žalobca v konaní nepreukázal skutočnosť, že sa výzva dostala do dispozičnej sféry žalovaného, teda, že žalovaný mal možnosť oboznámiť sa s prejavom vôle odosielateľa, preto závery súdu prvej inštancie o absencii doručenia výzvy na úhradu dlžníkovi, sú vecne správne.

8. V bode 20 odôvodnenia odvolací súd uzavrel, že rovnako ako súd prvej inštancie bol aj odvolací súd toho názoru, že žalobca v spore pred súdom prvej inštancie nepreukázal splnenie podmienok § 92 ods. 8 zákona o bankách pre platné postúpenie pohľadávky. Odvolací súd preto napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil.

9. O náhrade trov odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods.1,

§ 262 ods. 1 CSP tak, že úspešnému žalovanému nebola priznaná náhrada trov konania, nakoľko si trov odvolacieho konania neuplatnil a tieto mu ani v odvolacom konaní nevznikli.

10. Proti tomuto rozhodnutiu podal žalobca (ďalej aj „dovolateľ“) dovolanie z dôvodu podľa § 420, písm. f) CSP a namietal, že odvolací súd nesprávnym procesným postupom znemožnil ako strane, aby uskutočňoval jeho patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Uvedenú vadu konania videl predovšetkým v nepreskúmateľnosti napadnutého rozhodnutia. Argumentoval, že odvolací súd síce správne prehodnotil právnu otázku náležitosti výzvy podľa § 92 ods. 8 Zákona o bankách, avšak svoje rozhodnutie založil na nesprávnom skutkovom závere o nepreukázaní doručenia tejto výzvy žalovanému. Poukázal na to, že v konaní predložil nielen poštový podací hárok, ale už vo vyjadrení z 20. marca 2023 na súde prvej inštancie predložil aj dôkaz označený ako „sledovanie zásielok“, z ktorého jasne vyplýva, že výzva z 19. marca 2020 bola žalovanému riadne doručená dňa 23. marca 2020. Dovolateľovi nie je zrejmé, prečo odvolací súd na tento kľúčový dôkaz vôbec neprihliadol, prečo ho nevykonal a prečo jeho neprihliadnutie, či ignorovanie, náležitým spôsobom vo svojom rozhodnutí neodôvodnil. Uviedol, že vykonanie tohto dôkazu by muselo viesť k opačnému skutkovému záveru, a to že zásielka sa dostala do dispozičnej sféry žalovaného. Tým, že sa odvolací súd s týmto dôkazom a súvisiacou argumentáciou vôbec nevysporiadal, sú jeho skutkové závery v priamom rozpore s obsahom spisu a rozhodnutie je nepreskúmateľné.

11. Dovolateľ ďalej rozsiahol argumentoval teóriu dôjdenia hmotnoprávných úkonov podľa § 45 ods. 1 OZ a poukazoval na ustálenú rozhodovaciu prax najvyšších súdnych autorít (vrátane rozhodnutia R 4/2021), podľa ktorej pre účinnosť právneho úkonu postačuje, ak sa zásielka dostane do sféry dispozície adresáta, pričom dôkazné bremeno zaťažuje odosielať. Podľa jeho názoru toto dôkazné bremeno uniesla predložením poštového podacieho hárku v spojení s výpisom zo systému sledovania zásielok poštového doručovateľa. Na podporu svojej argumentácie citovala viacero rozhodnutí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a Ústavného súdu Slovenskej republiky, ktoré sa týkajú požiadaviek na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia a akceptácie podacieho hárku ako relevantného dôkazu o doručovaní. Z týchto dôvodov navrhol, aby dovolací súd napadnutý rozsudok odvolacieho súdu, ako aj rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Zároveň si uplatnil nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

12. Žalovaný sa k dovolaniu žalobcu písomne nevyjadril.

13. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie je potrebné odmietnuť.

14. Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok a tejto jeho mimoriadnej povahe zodpovedá aj právna úprava jeho prípustnosti, prísne regulovanej Civilným sporovým poriadkom. Z ustanovenia § 419 CSP vyplýva, že proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je dovolanie prípustné, len ak to zákon pripúšťa, pričom prípady, v ktorých je dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu-ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním.

15. Podľa § 420 CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

16. Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

17. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 CSP). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f) CSP, je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní zákonu zodpovedajúcim spôsobom, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a v dovolaní náležite vymedziť dovolací dôvod (§ 420 CSP alebo § 421 CSP v spojení s § 431 ods. 1 CSP a § 432 ods. 1 CSP). V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

18. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle ustanovenia § 420 písm. f) CSP treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca, a ktoré tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie sporu za prítomnosti strán sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonaným dôkazom, právo na zastúpenie zvoleným zástupcom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutie spravodlivosti).

19. Dovolací súd dáva do pozornosti rozsudok Veľkého senátu občianskoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 30. júla 2025, sp. zn. 1VCdo/4/2025, ktorý zjednotil rozdielnu rozhodovaciu prax senátov a prijal pre senáty najvyššieho súdu záväzný právny názor (§ 48 ods. 3 CSP) , podľa ktorého: „Ustanovenie § 92 ods. 8 zákona o bankách predpokladá pre platné postúpenie pohľadávky banky na iný subjekt osobitnú výzvu banky klientovi, že je v omeškaní so splatením čo i len časti svojho peňažného záväzku, pričom touto výzvou nie je (nemôže byť) výzva banky podľa ustanovenia § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka ani oznámenie o vyhlásení úveru za predčasne splatný.“

20. Z rozhodnutia veľkého senátu vyplýva, že banka, ktorá mieni postúpiť pohľadávku voči spotrebiteľovi na nebankový subjekt, musí najprv platne zosplatiť svoju pohľadávku v súlade s § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka a okrem toho musí dlžníka vyzvať osobitnou výzvou v zmysle § 92 ods. 8 Zákona o bankách. Cieľom tejto osobitnej výzvy je umožniť klientovi, aby po upozornení na zámer banky postúpiť pohľadávku mal možnosť tomuto postupu zabrániť tým, že svoj dlh dodatočne uhradí.

21. V preskúmvanej veci žalobca na preukázanie splnenia podmienok pre platné postúpenie pohľadávky predložil „Výzvu na zaplatenie“ z 19. marca 2020. Z obsahu tejto listiny je zrejmé, že ide o úkon, ktorým právny predchodca žalobcu vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru. Žalobca v konaní netvrdil ani nepreukázal, že by jeho právny predchodca uviedol osobitnú výzvu v zmysle § 92 ods. 8 Zákona o bankách.

22. Na základe záväzného právneho názoru veľkého senátu preto dovolací súd konštatuje, že podmienka existencie osobitnej výzvy podľa § 92 ods. 8 Zákona o bankách v prejednávanej veci splnená nebola. Dokazovanie ohľadne doručovania výzvy je preto nadbytočné.

23. Ak je zmluva o postúpení pohľadávky neplatná, žalobca sa nestal veriteľom predmetnej pohľadávky a v spore nie je aktívne vecne legitimovaný. Zamietavé rozhodnutie súdu prvej inštancie, potvrdené odvolacím súdom, je preto vo výroku vecne správne v zmysle § 387 ods.1 CSP.

24. Na základe vyššie uvedených dôvodov najvyšší súd dovolanie žalobkyne podľa § 447 písm. c) CSP odmietol.

25. Dovolací súd rozhodnutie o nepriznaní nároku na náhradu trov konania žalovanému neodôvodňuje (§

451 ods. 3 veta druhá CSP).

26. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

**Poučenie:**

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.